

ABONAMENTUL:

Pe un an . . . 80— Cor.
Pe jumătate an 40—
Pe 3 luni . . . 20—
Pe o lună . . . 7—

Pentru România și străinătate:

Pe un an . . . 100 franci
Telefon
pentru oraș și interurban
Nr. 750.

ROMÂNUL

REDACȚIA
și ADMINISTRAȚIA
Strada Zrinzi Nr. 1 a.

INSERTIUNILE
se primesc la administrația.
Mulțumite publice și Loc
deschis costă șirul 1 Gor.
Manuscrisurile nu se în-
napoiază.

Mormântul dela Tebea.

În cimitirul din Tebea, la umbra gorunului lui Horia, își odihnește oasele trudite Avram Iancu. Un mormânt simplu cu o cruce de piatră spune cu duioasă povestea vieții sbuciumate a aceluia care a fost fiul răsfățat al Moșilor. Mormântul dela Tebea spune durerea înăbușită a unui neam și vestește din generații în generații, din neam în neam, că pentru jertfele mari de sânge aduse de Români în anii de restriște răsplata a fost cea mai neagră recunoștință. Da, mormântul dela Tebea veșnic va aduce aminte de un împărat, care a uitat promisiunea făcută și a lăsat pradă pe ceice l'au apărât cu credință. Împăratul, strein de neam și legea noastră a înșelat — ca întotdeauna — pe cei nenorociți și asupriți, cari și-au pus nădejdea în el.

În anul vișoros dela 1848, anul deșteptării popoarelor se ridică și Românii să apere libertatea lor și tronul, care se clătina sub loviturile revoluționarilor. Un tânăr de o rară nobletă și bunătate organizează acea mișcare admirabilă a Moșilor, care ne umple și azi de mândrie inimile. Moșii iau lupta pe moarte și viață contra Maghiarilor, cari voiau să pătrundă în cetatea, pe care Dumnezeu a lăsat-o pentru apărarea lor. Sub conducerea lui Avram Iancu au luptat ca niște lei, au zdrobit trufia acelor cari le cereau apă și pământ și au apărât și tronul împăratului tânăr. Jertfele mari de sânge, pe cari le-au adus îl îndreptățeau la o răsplată dreaptă. Dar împăratul și-a uitat de aceasta, împăratul nu și-a ținut promisiunea. Pe Iancu, care a stat zece luni în Viena, stăruiind pentru împlinirea cuvântului dat, vrea să-l mulțumească cu o medalie. O decorație pentru sângele nobil al Moșilor, era prea mare batjocură! Rănit până în adâncul sufletului Iancu respinge cu mândrie: „Am luptat pentru tron și pentru națiune, nu pentru decorație. Națiunii să se dea drepturile promise atunci voiu primi, altcum nu”. Urmarea a fost că în 24 de ore a trebuit să părăsească Viena.

Acum începe Golgota scumpului nostru Craiu. Scârbit de-atâta nerecunoștință s'a întors acasă cu gândul, că totul a fost înzadar. Gândul de a fi jertfit înzadar sângele Moșilor săi îl urmărește și durerea mare pentru națiunea sa îi pregătește sfârșitul atât de trist și duios.

După întâmplările din Viena o singură dată vrea să se mai infățiseze la împăratul, în 1872, când împăratul era în Câmpeni. A fost o seară nenorocită, adjutantul nu-l lasă la împăratul, ci cu jandarmii îl aruncă în stradă. Și nu aceasta a fost umilirea cea din urmă. Alba-Iulia ar ști să povestească multele suferințe ale mândrului Iancu. În Alba-Iulia i-se plătesc cu arest serviciile aduse tronului; funcționarul Höhn palmuiește fața aceluia, pe care împăratul trebuia să-l sărute pentru binele ce i-l făcuse. Zadarnic vrea mai târziu guvernul să-l câștige prin făgăduieli. Nu pri-

mește penzie, nu primește nimic dela dușmanii neamului.

A fost prea mare umilirea și prea mare durerea decât să-le poată suporta inima nobilă a lui Iancu. Durerea îl covârșește și mintea limpede i se tulbură. Cu moartea în suflet rătăcește din loc în loc, doinind din maestrul său fluier — tovarășul nedespărțit de-acum al vieții lui. Munții și câmpiile, isoarele și văile s'au înfiorat de-atâta durere, ce se desprindea din rostul acestui fluier. Munții au înțeles durerea craiului lor și-au plâns de jalea lui. În sfârșit Dumnezeu s'a înduioșat de el și în dimineața zilei din 10 Septembrie 1872 i-a curmat suferințele. A murit în Baia de Criș având lângă sine fluierul. Trupul lui obosit a fost pus spre odihnă la Tebea, ca de-acolo să vorbească pentru toate timpurile de jalea neamului și să fie un simbol al nedreptății ce s'a făcut și un îndemn pentru o meritată răsplătire.

Cu ochii scăldați în lacrimi am privit de-atunci spre Cebea și durerea — ca o sarcină grea apăsa sufletele noastre. N'aveam voie să răsplătim sbuciumările lui Iancu nici chiar prin o cunună pusă pe mormântul lui. Nu aveam voie să arătăm recunoștință față de eroul, care a luptat pentru drepturile națiunii române, n'a fost permis să amintim nici chiar numele martirului, care de durerea neamului s'a închis în mormânt abia în vârstă de 48 de ani. Nu ne-a lăsat stăpânirea. Dacă am adunat bani ca să eternizăm amintirea lui Iancu, stăpânirea ni i-a luat. O cunună de-am pus pe mormântul lui, sbirii ideii de stat ne-au schingiuit.

Ieri au fost douăzeci de ani, de când câțiva tineri — înduioșați de jalea lui Iancu și însuflețiți de eroismul lui — au pus cunună pe mormântul lui. Și pentru fapta aceasta creștinească pedepsiți au fost cu închisoare și li s'a închis pentru totdeauna calea fericirii în țara lor. O cunună a adus pribegirea și nenorocirea acelor tineri studenți.

Dar s'a plinit vremea suferințelor neamului. Veacuri de durere, acum vă îngropăm, căci primăvara vieții neamului a sosit. De-acum nimenea nu ne va împiedeca în arătarea recunoștinței către umbrele mărețe ale trecutului. Și începem cu regele munților, de jalea căruia plânge și astăzi inima în noi.

Ieri, la 20 de ani dela încununarea mormântului lui Iancu, cu evlavie s'au apropiat Românii, ca să pună cunună neperitoare pe mormântul lui Avram Iancu: cununa veșnicei recunoștințe a neamului. Și la mormântul eroului strigăm pătrunzând și adâncul mormântului: Marele mort al națiunii școală-te căci iată neamul tău vine să-ți mulțumească pentru jertfele aduse și vine să sărute glică care-ți acopere truditele oase. Școală-te, căci ziua învierii neamului românesc a sosit!

(L. I.)

Zi de zi Trei crăișori.

Am avut socialist și n'am avut. Au avut ei conducători și n'au avut. Vor avea partid și totuși nu vor avea. Căci dela unirea tuturor Românilor, din 1 dec. celor trei evrei expulzați la 1907 din România nu le mai place treaba. Vezi, Doamne, fără dânsii democratizarea României nu se poate face.

Avem deci criză. Cum se zice în Tară.

Ei! am văzut fel de fel de crize, crize, agricole la Spanioli, crize financiare la Italiani, crize de regl la Sârbi, crize de nervi la Kaizerul german și acum, o nouă criză, criza de proletari la noi.

O văzurăm și pe astal!

Dar, jan ascultați Dlor Avramescu, Crăciulescu și Dobrescu, — povestea:

„Lupii cerură odată regelui animalelor, ca să fie numiți ciobani la oi; se duseră dar la Leu și-l rugară; în același timp trimiseră și pe vulpe ca să stăruie pe lângă leoaică.

Dar leul răspunse:

— Lupilor, sânteti deochiați, nu pot să iau asupra mea răspunderea de-a vă da turma. Voi aduna toate fiarele codrilor, să aud părerea lor.

Și fură adunate toate animalele codrilor. Nimeni nu vorbi de rău pe lupi, ba ursul îi laudă chiar. Numai oile n'au fost întrebate; și-au uitat domniul din poveste că și ele trebuiau chemate la adunare.

m.

Măcelul din Lăpușul-Unguresc.

— Raport oficial. —

În Lăpușul-unguresc Joi (28 Nov. n.) s'a ținut adunare poporală cu scopul de-a alege delegații pentru marea adunare a poporului român la Alba-Iulia. După alegerea delegaților, președintele Andreiu Ludu, protopop în Lăpuș, a rugat poporul ca pe Joia viitoare (5 Dec.) să se întrunească iarăși la adunare poporală, ca să li se comunice din partea delegaților hotărârea adusă la Alba-Iulia.

Pe ziua de 5 Dec., poporul din Lăpuș și jur, conform invitației făcute, s'a întrunit iarăși în locul designat spre acest scop, în edificiul școlii confesionale gr. cat. situat în piața Lăpușului. Fiindcă la aceasta adunare s'au adunat cam 1500 oameni, — neîncăpând în localitățile școlii, — adunarea s'a ținut sub cerul liber, în curtea școlii.

Aici notăm, că poporul s'a prezentat la adunare sub stindard național, în cea mai mare ordine.

Președintele deschide adunarea la orele 10 și jumătate și delegații au comunicat poporului hotărârile adunării din Alba-Iulia. Un delegat, protopopul Ludu, a vorbit poporului în curtea școlii de pe un amvon. După dânsul a luat cuvântul avocatul dr. Titus Ciortea, care a vorbit poporului din galeria școlii. Avocatul dr. Ioan Oltean voia să închidă adunarea, dar abia adresase poporului câteva cuvinte, s'a auzit un strigăt: „Fugiți oameni, că vin soldații sfâin!” și în aceeași clipă au și urmat câteva detunături de pușcă, iar un om, care ținea în mână un stindard, a căzut mort la pământ.

Poporul îngrozit a luat-o la fugă, peste grădina școlii, iar inteligența de pe balcon s'a adăpostit în localitățile din etaj ale școlii.

Soldații străini, în număr de 60 cu 2 mitraliere, au așezat apoi o mitralieră în poarta școlii și au puscat în mulțime, până ce publicul s'a refugiat care încătrău a putut, afară de cei vre-o 14 cari au rămas morți în curtea școlii.

După măcel soldații unguri au urcat în etaj și — între bajonete — au silit inteligența română

să părăsească localitatea școlii. În urma provocării dure, *intelectualii* au părăsit școala între baionete, — în piața satului au fost puși în rând în fața puștilor soldaților. Au scăpat dela moarte la intervenirea unor Jidani din loc și s'au respirat la casele lor, afară de un învățător cu numele *Suciu din Dobric, care a fost puscat în localitatea școlii și afară de avocatul dr. Titus Ciortea, care a fost grav rănit la un picior.*

Nu a fost destul atâtea, ci *peste noapte soldații aceștia au umblat prin case, căutând pe comandantul gardei române și pe gardiști. Afând pe un sergent din comuna Libotin, care a fost în serviciul gardei din loc, l-au omorât cu balonetele, iar banii, inelele și ghetetele i le-au furat.* Comandantul gardei, locotenentul Vasile Latiș, numai așa a scăpat dela moarte, că s'a refugiat în satele din jur.

O altă mitralieră au așezat-o în piață și cu aceasta au puscat în oamenii adunați la târg, omorând o mulțime înaintea bisericii reformate.

Rezultatul acestei bravuri vandale a fost, că 14 oameni pașnici au fost omorâți și, după cum s'a constatat oficios, 40 au fost răniți. Dar numărul morților și al răniților e mai mare, deoarece mulți răniți au fost transportați de-ai lor acasă, pe cară, și au murit pe drum sau acasă. Despre aceștia încă n'avem date pozitive.

În decursul investigației s'a constatat că numiții soldați unguri se țin de regimentul 39 din Dobrița. Ei au fost trimiși pentru apărarea bunurilor erariale din comuna Strimbul-Băiuțului (Kohóvölgy), — au venit în Lăpuș fără a se putea constata că la invitarea cui; s'a constatat însă că a fost o bandă de hoși sub comanda locotenentului Szöcs Béla, inginer în Gros, care nu numai că a jehuit dela victimele împușcate de ei în Lăpuș bani, vestimintele și ghetetele din picioare, dar au jehuit și banca română „Lăpușana”, furând de acolo, în bani gata și în valori, peste o sută mii coroane.

S'a constatat mai departe, că numiții soldați au avut și'te pozitivă, că în Lăpuș se va ținea adunare populară pe ziua de 5 Decembrie, ceea ce apare din protocolul de investigație și anume din faziunea martorului ungur Turuczko Ferenc, care zice, că intrând soldații în Lăpuș au întrebat pe sergentul român, care l-a întimpinat la pod, că: „Unde se ține adunarea românească?”

S'a constatat mai departe, că soldații unguri, ajungând pe piața Lăpușului, fără motiv și fără de a le sta cineva în cale au năvălit de-a dreptul asupra școlii române, unde se ținea adunarea, pe cei doi gardiști români, cari făceau serviciu la poartă i-au desarmat și fără de nici o vorbă au început a pușca în oameni, la început din puști și apoi momentan din mitraliere, omorând și răniind o mulțime de oameni nevinovați.

S'a susținut în decursul investigației aserțiunea, că soldații unguri au fost atacați din partea Românilor și numai după acest incident s'au năpustit asupra școlii. Aserțiunea aceasta însă nu corespunde adevărului, pentru că prin martori de toată încrederea s'a dovedit, că nimenea nu a puscat asupra lor, nimenea nu i-a atacat, din contră chiar și cei doi soldați maghiari, cari au căzut, au ajuns în focul mitralierei și au murit de gloanțele mitralierei.

Prin actul acesta de barbarism s'a atentat la viața locuitorilor români din Lăpuș și jur, pentru că sub pretextul că Români din jur atacă averile erariale din Strimbul-Băiuțului. Tot acești soldați au împușcat și omorât și ucolo vre-o câțiva oameni nevinovați.

În urma acestor acte brutale inteligența română din Lăpuș și jur este adusă în tremă extraordinară, temându-și în orice moment viața de asemenea bande de hoși, cari se girează a fi trupe regulate ungurești.

Dej, la 11 Decembrie n. 1918.

Dr. Ioan Mezel, avocat, dr. Augustin Bodea, avocat, dr. Arlene Mureșan, căpitan, membri exmiși din Consiliul Național Român din Dej.

Observăm, că constatările din raport s'au făcut în acord cu exmișii Consiliului Național Maghiar.

Comisia mixtă a adus unanim hotărârea, că — atât în contra locotenentului Szöcs Béla, cât și a celorlalți membri din detașament — să se pornească procedură judecătorească militară, prin C. N. Maghiar.

Ce privește cazul dela Strimbul-Băiuțului (comună în cercul Lăpușului), amintit în raport, deocamdată vă putem numai atâtea comunica, că soldații maghiari au puscat și n'această comună în Români, omorând la moment trei inși, dar numărul celorlalți morți și răniți nu s'a putut încă con-

stata, pentru că oamenii, cari au fost din diferite comune, i-au luat și dus cu ei.

Intreg detașamentul de 60 membri stă și azi încă în Strimbul-Băiuțului, ținând comuna și întreg jurul sub teroare, încât Consiliul național român cercual din Lăpușul-unguresc, pe care l-am încredințat cu anchetarea cazului, ni-a răspuns, că ancheta deocamdată nu o poate face, pentru că din cauza terorismului nu se pot apropia de sat și nici oameni de pe acolo nu pot veni la sedlul Consiliului.

Dej, la 11 Dec. n. 1918.

Cu stimă:

Consiliul național român al comitatului Solnoc-Dobâca în Dej.

Dr. Liviu Micșa, prezident. Dr. G. Ciupe, secr.

Amurg și zori.

Popoarele sunt duse de visuri. În evoluție, ca și n' revoluție — căci ce-i și războiul de cât o revoluție în afară? — fiecare popor se mișcă în calea visurilor lui, ca'n trâmă de lumină a unui reflector.

Războiul acesta — ultima răfuială prin argumente de explozibile și gaze asfixiante — a fost o ciocnire năpraznică între două lumi de visuri: de-o parte visuri de stăpânire mondială, trufase visuri imperialiste, de un imperialism feroce, întunecat și refractar la orice sentiment omenesc, lacom de cuceriri, de bogății și de triumfuri zgomotoase, — de alta visuri de libertate, de largă înfrățire a popoarelor în uriașă muncă pentru înălțarea și fericirea tuturor, generoase visuri de dreptate, cum dela Hristos nu s'au mai rostit, de sfântă și poruncitoare dreptate, în fața căreia toate puterile și toate măririle pământești să se plece. De-oparte era balaurul înviforat cu limbile lui veninoase și cu ghiarele de oțel, de alta sta Archangelul cel fără de frică, — senin și încrezător în biruință, pentru că se știa în slujba dreptății. Dintre aceste două puteri, una — și e uimitor cum atâția n'au înțeles până n' ultimul ceas care va fi aceea — trebuia să fie definitiv și pentru totdeauna răpusă. Cum și în lumea morală sunt legi neștrămutate, ca și în cea fizică, acei cari au crezut că le vor putea prinde și doborî sub focul tunurilor lor au trebuit să-și primească pedepsa, isvorită din însăș nesocotita lor greșală.

Acum catastrofa dramă s'a terminat. S'a terminat așa cum se termină conflictul dintre bine și rău în orice tragedie mare. A triumfat Dreptatea. — Lumea, încă aiurită, ca ieșită din întunecimile iadului, răsuflă ușurată, și par'că nu-i vine să-și creadă ochilor. În sfârșit!...

Iar noi, în viforul acesta, ne-am ales singura cale care ne putea scoate la liman. De altfel, visurile noastre — stâlpii de pară care nu e decât răsfângerea n' afară a unui mare act de credință — în mod firesc trebuie să ne-aducă aici. Aici. Și gândul mă duce pe cel mai înalt vârf al Carpaților noștri, — îmi fac ochii roată, și toate podoabele țării mi se desvălesc într-o lumină de vis, toată mândra Doinei țară, din cântările Tisei până la „Marea cea mare”, iat-o acum întreagă și lămurită. Îmi port privirea desfăcută din lacrimi peste hotarele ei, și par'că nu mă ncred... Sfintele noastre hotare, cât sânge românesc s'a mai vărsat și pe ele! — Câte rânduri de școlari le-au urmărit cu vârguța pe harta din părete fără să-și dea seamă, că dorul și gândurile lor, trecând mereu pe acolo, au să sfârșească odată prin a le desface din ghiarele nedreptății! Și iată că le-au desfăcut. Ei le-au desfăcut, cu vârguța aceea în care se adunau puteri misterioase din fiecare suflet, din fiecare mână care-o purta pe hartă...

Toate s'au întâmplat așa cum trebuiau să se întâmple. Nici o jertfă n'a fost de prisos, nici o cruzime n'a fost fără învățătura ei. Chiar și îndelungata nelhotărâre a luptei, cu stingerea atâtor vieți și cu distrugerea atâtor focare de civilizație, a fost necesară, pentru că pomenirea acestei prăbușiri „cu sunet mare”, cum ziceau bătrânii, să rămâie pururea vie în mintea generațiilor viitoare, ca un strâșnic memento: „Adu-ți aminte de nebunia Germaniei!”

Mari au fost suferințele pe cari le-am îndurat, dar mare-l și răsplata jertfelor noastre. Poate că niciodată n'a încăput atâtea fericire în hotarele țării ce s'a chemat cândva „Dacia felix”. Mult mai curând de cum credeau viuvații a venit înfricoșata

zi a judecății. — Iată, am ajuns să vedem cum se sfășle între ei, ca lupii după ce au isprăvit prada, cei ce până ieri jurau pieirea noastră. Cu spaimă fug regii și cărmuitorii lor și, ca tâlharii, se ascund de vederea oamenilor. Unde-i împăratul falnic ce se lauda că va zdrobi lumea cu pumnul lui de fier? Cu ce ură s'a fost năpustit și asupra țărișoarei noastre, s'o șteargă de pe fața pământului! Și iată-l acum învins și umilit, el, cel mai trufaș monarh din câți a cunoscut istoria, părăsindu-și tronul și împărăția ce nu-l mai încăpea și nestiind unde să-și mai afle un adăpost...

Și pe când toți vrămașii noștri ingenuchiați gem sub greutatea blestelor de pretutindeni și-a urei ce și-au stărnit-o cu fărâdelegile lor, steaguri de biruință și cântece de bucurie sărbătorească mărețel act al întregirii Neamului Românesc. — Nu, nu e vis ceea ce vedem. A fost vis și s'a făcut realitate. Ș'acum alt vis ne chiamă pe toți la lucru — unirea cea suflătoare, singura care dă neamurilor adevărata mărire și țăria cea nestrucată de arme. Fără aceasta unire, toate câte le-am dobândit nimica nu înseamnă. Iar unirea aceasta numai pe dreptate se poate așeza. Că dacă n'a mai avut Rusia pământ și norod de-ajuns — și ce s'a ales din tot colosul acesta?... Noi încă nu ne-am spus pe lume cuvântul nostru. Noi n'am adus partea noastră de contribuție — civilizația omenirii: trăiam împreună, și nu puteam lucra într'un cuget. În oamenii noștri mari nu putea vorbi neamul întreg. Eram izvorul răsărit care nu-și putea strânge unde laolaltă, să-și taie drumul lui spre mare, să-și scrie și el un nume în cartea răurilor. Acum iată că și viața noastră, după milenare sbuciumări, începe să curgă între malurile ei. Nici o undă, nici un strop să nu se mai risipească fără de folos. Suntem râul tânăr care n'a ajuns încă la mare. Toate gândurile și toate brațele o singură putere vie să alcătulască do azi înainte. Dela muncitorul cu sapa până la muncitorul cu condelul, toți să-și ia locul în oastea cea mare a luptei pentru întărirea și înălțarea neamului, a sfintei lupte care adesea cere mai multă uitare de sine și mai susținută vitejie decât războiul, pentru că de greutatea ei numai moartea te desleagă.

În lupta aceasta, hotărâți a-i înclina toate puterile noastre, cu care ne simțim datorii poporului din care ne-am ridicat, ne înrolăm și noi astăzi, sub mândra falfăire a stindardului „Dacia”.

Îndărătul nostru e o lume pe care se lasă amurgul, cel din urmă amurg. Înaintea noastră mijesc zorii zilei pe-o lume nouă.

(Din Dacia).

Al. Vlahuță.

Sfințiri de steag.

Chisindiu.

Poporul din comuna Chisindiu a avut parte de o rară sărbătoare.

La inițiativa tinerilor Nicolae Peia și Aureliu Stan, s'a procurat un steag național. În ziua de 11(24) Noemvrie garda națională, însoțită de mai mulți poporeni, a mers cu steagul la sf. biserică, ca să-l sfințească după datină. Aici în-sufletita dnă preoteasă Constanta Matees, îmbrăcată în costum național, predă steagul tânărului Crăciun Faur, adresându-le următoarele cuvinte: Fraților! Noi, Români să fim, neamul scump să ni-l iubim; jurați steagului credință și să-l purtați cu biruință! Dzeu să vă ajute!

Se începe apoi sfințirea apei, la sfârșitul căreia se sfințește steagul spre mântuirea neamului românesc (cuvintele preoților rostite la sfințire). La sfințire au servit preoții Ștefan Stan și Dionisiu Matees. Preotul Ștefan Stan urcă amvonul și vorbește poporului din inimă la inimă. Spune, că poporul nostru mult a luptat pentru limbă. Invocă spiritul figurilor mărcete, Mihai Viteazul, Ștefan cel mare, Horia, Cloșca Crișan și Iancu, — și le cere să împrumute poporului românesc duh din duhul lor și putere din puterea lor, ca să rupă lanțurile robiei de veacuri. — Opritu-ne-au dușmanii noștri jocurile noastre, opritu-ne-au cântecile noastre, dar tocmai deaceia să răsuno acum cântecul nostru, imnul deșteptării noastre: Deșteaptă-te Române! Aci poporul întreg cântă Deșteaptă-te Române.

Vorbirea însufletită a stors lacrimi din ochii poporului.

Garda națională dă salve de pușcă, peste steag, apoi poporul întreg în frunte cu preoții pornește spre casa comunală.

14. XII 1918.

Aureliu Stan

Intre cântece naționale și salve de pușcă se arborează mândrul nostru tricolor pe casa comunală. Astfel această zi va rămânea o zi memorabilă în anualele comunei, dar mai vârtos în inimile poporului din Chisinda. *Aurum.*

Seleușcighirel.

Piștele vrednice de urmat de toată suflarea românească, n'au întârziat a le împlini nici Români din comuna Seleușcighirel. În ziua de 11(24) Noemvrie s'a sfîșit în această comună drapelul românesc, în prezența esmișilor C. N. R. C., adv. dr. Ioan Suciu, adv. dr. Simion Lăslu și N. Crețiu.

Sfîșirea o fac părinții Nicolae Vidrighin și Ioan Manitiu preoți, adv. dr. Ioan Suciu, luând în mâni drapelul sfîșit, adresează poporului îndemn de-a fi credincios simțămîntelor strămoșești și de-a purta și păzi drapelul cu credință, până la izbânda finală. Părintele I. Manitiu cetește jurămîntul și poporul întreg din comună joară credință conducerii naționale. În numele parohienilor, părintele N. Vidrighin roagă marele C. N. R. să primească jurămîntul lor, ca omagiu de recunoștință, credință și alipire; sunt gata să-i dea totul, ce le-ar cere inima și viața. Aduce primul și lui Wilson, ca unuia din răscumpărătorii neamului românesc. În urmă îndeamnă la nădăjduire tare întru împlinirea visului românesc: România-mare, care va trăi și înflori în veci. Corul condus de învățătorul Teodor Mișcoiu cântă „Pe-al nostru steag” și „Deșteaptă-te Române”!

T. Mișcoiu inv.

Ilia mureșană.

Tot în Dumineca de 11(24) Noemvrie s'a săvârșit și în Ilia-mureșană sfîșirea alor trei drapele. Patrula streine, trimise din gara din Ilia dela trenul panterat ce era acolo, au încercat să conturbe solemnitatea zilei, dar legionarii români au delăturat aceste patrule, astfel că adunarea și actul de sfîșire au urmat în deplină ordine și mare însuflețire. 120 legionarii au jurat supunere C. N. R. C., în prezența adv. dr. Stefan Rozvan plenipotentiat al C. militar român.

Medias.

În 24 Noemvrie a. c. s'au sfîșit, cu mare solemnitate, șase drapele: al legiunii române (pe margini cu broderie de aur) și ale corporațiilor bisericești. Drapele s'au procurat din banii colectați în comună.

Sfârșindu-se liturghia, sfîșirea se face în curtea școlii, unde se adunase multime mare. Când apar drapelele multime aclamează România-mare și pe legionarii români. Actul sfîșirii îl săvârșesc părinții Romul Mircea protopop și Iuliu Crișan capelan. Drapele se închină: primesc binecuvîntarea. Președintele C. N. R. local dr. Popp, le ia rînd pe rînd — și le predă cu cât-o cuvîntare potrivită, corporațiilor. Păr. protopop Mircea folosește aceste clipe sfîșite, să trimită lui Wilson, eliberatorului celor năcăjiți, salutul poporului românesc. Dr. Dionisie Roman mulțumește în numele legiunii pentru drapel și declară că legionarii îl vor apăra cu cinste până la moarte. Căpitanul legiunii Romul Moldovan ia jurămîntul legionarilor, iar corul alcătuit din legionarii și fete din Medias vre-o 300 persoane sub conducerea păr. capelan I. Crișan, cântă „Pe-al nostru steag”... și „Deșteaptă-te Române”! Moment de măreție, dar și de duioșie totodată.

Urmează o frumoasă manifestație pe străzile orașului, în ordine cu drapelele în frunte. Publicul ce aștepta în piață, izbucnește în aclamări vii și îndelungi: Trăiască România-mare! Conductul impozant parcurge apoi și celelalte străzi și reîntorcînd în piață se postează în cerc avînd pe stegarii călări în mijloc. Căpitanul legiunii adresează celor de față câteva cuvinte însuflețitoare, încheiînd cu ovații la adresa națiunii române și a marelui stat național român. În fine avocatul dr. Roman asigură pe Sașii din comună, că legiunea română va păstra cu demnitate liniștea și ordinea.

Crișan.

Mădăraș.

În 8 Decemvrie a fost zi de mare sărbătoare în comuna Mădăraș. Comuna întregă cu mic cu mare s'a adunat la sfînta biserică unde s'a făcut sfîșirea steagului nostru tricolor cumpărat printr-o colecție deschisă între sătenți. Sfîșirea s'a făcut de către preotul Traian Popoviciu, care a ținut vorbire înflăcărată. La sfârșitul

sfîntei liturghii s'a cântat „Deșteaptă-te Române”. Însuflețirea sătenilor a fost de nedescris. Mândrul tricolor fălăie de-aici înainte pe turnul bisericii spre desfătarea sufletească a tuturor Românilor din sat. A fost o zi neuitată pentru satul Mădăraș, izolat aici la marginea românismului.

Din Ibașfalău.

Consilii și garde. — 50 de cai armate române. — Mulțumita colonelului Gherescu. — Preluarea administrației. — Luarea armelor.

În Ibașfalău (Elisabetopole) s'a constituit consiliul național român în 10 Nov., după vorbirile dlor Gheorghe Simu protopop, dr. Vasile Albu avocat și Marius Peculea locotenent, primite cu vii aclamațiuni. S'au ales: președinte Gheorghe Simu, vicepreședinte dr. Vasile Albu, membrii: Victor Muntean inginer, Ioan Dragulea preot, Nicolae Șancu, Ioan Raț și Vasile Turcu. — Comandantul gardei: Marius Peculea locotenent, cu oficerii: dr. Ioan Roman locotenent, Octavian Dragolea sublocot. și avocatul dr. Ilarie Holan sublocotenent.

Conducătorii consiliului și ai gardei au cutreerat în grabă satele și cu ajutorul fruntașilor de pe sate au înființat în tot locul consilii și garde. În toate comunele au fost primiți cu mare însuflețire. Notarii din multe locuri și-au părăsit posturile, amenințați fiind de poporul infuriat pentru multele nedreptăți, îndurate mai ales în decursul războiului.

Garda a cuprins dela Nemții ce mergeau către casă: 6 vagoane de petrol, unul de zahăr, 1 de bezină, 2 mitraliere cu muniție, 6 boi, 13 care, 116 cai. Din caii cei mai buni s'au trimis armatei române, adevă la comanda brigădei XIII de infanterie din Târgul Mureșului, pentru care fapt comandantul brigădei, colonel Gherescu, prin scriptul No. 1588—918 și-a exprimat velle mulțumiri, laudînd interesul ce-l are consiliul și garda din Ibașfalău pentru armata română.

Garda sub conducerea harnicilor membri ai consiliului și ai inimoșilor oficeri au cuprins fostul spital ces. reg. cu medicamente, vestminte de pat și alimente și și-a aranjat biroul aici.

Fîind hotărîtă la Diciosănmărtin preluarea administrației în temeiul rezoluției dela Alba-Iulia, după ce s'a desarmat garda maghiară din loc în 9 Dec., comisarii noștri dl dr. Ilarie Holan (pentru cerc) și d. dr. Ioan Roman (pentru oraș) împreună cu delegații consiliului d. protopop George Simu, d. dr. Vasile Albu avocat și Petre Nicolescu funcționar de bancă, s'au prezentat la pretură, apoi casa orașului, unde au luat votul funcționarilor, lăsându-i mai departe în posturile lor.

La ordinul comădei armatei române s'au adunat toate armele dela particulari, atât în oraș, cât și în jur, lăsându-li-se arme numai gardelor românești.

Correspondent.

Cronica zilei.

Guvernul maghiar „muncește”.

Dupăce s'a format Consiliul dirigent român, pentru teritoriile românești din Ardeal, Banat și Tara-ungurească, — guvernul maghiar s'a grăbit să numească pe „cel mai iubit prieten al Românilor”, pe Apáthy, de guvernor suprem al „Ardealului”, voind să dovedească și prin numirea aceasta cu câtă „bunăvoință” menajează interesele noastre. O vorbă ca o sută, guvernamentul acesta suprem ține cu mândrie la însușirile mostenite. Deunăzi răspândise minciuna, că în Bulgaria a erupt revoluție și cea mai mare parte a trupelor franceze-engleze de acolo e nimicită, — mai departe, că revoluția a aruncat schintea și dincoaci de Dunăre și că armata română se retrage de-a valma din fosta Ungarie. Revoluție ca 'n palmă, trupele române înaintează. Acum a inundat gazetăria maghiară cu o nouă declarație, în care băjbăie apucăturile viclene și minciunile. Nu-i adevărat, zice, că Săcuii ar fi atacat localitățile consiliului român din Cluj, ci „adevărul” e că outortățile maghiare, cari dispun pretutindeni de forțe, sunt împiedecate în susținerea ordinii de legionarii români cari nu se prea supun poruncilor date de consiliile românești. Și dealtfel aceste din urmă nici n'au forțe îndestulătoare, așa că

autoritățile maghiare vor fi silite să asigure ordinea fără conlucrarea cu România.

Dar nu-ți roșesc obraji, dle guvernor, când banditismele din Cluj și măcelul mizerabil din Lăpușul-unguresc îți dau de gol apucăturile și instigarele?!

Guvernul maghiar nu recunoaște republica slovacă.

Tot deunăzi, ziarele maghiare aduseră elogiul chilometrice republicei independente slovace. Noi n'am luat știre, căci ne cunoaștem oamenii. Și ce să vezi? Vine acum însuș guvernul maghiar zis republican, adică acelaș guvern care prin propagande și mai știm noi prin ce mijloace înscenase proclamarea republicei slovace în Kassa — și dă pe nevinovatul și judecătorul: Guvernul salută cu bucurie republica independentă slovacă, încât o recunoaște conferența de pace. Deocamdată însă situația e de așa, că antanta a recunoscut statul ceho-slovac și guvernul maghiar e îngrijorat, că proclamarea republicei slovace față de statul recunoscut din partea antantei ar fi sămînta unui serios conflict internațional.

Se pare, că nu mai sunt așa de bune șanzile în nord, câtă vreme guvernul maghiar „nu poate să recunoască” un act însemnat de el însuș. Într'adevăr, multă fătarnicie în politica „democrată” maghiară.

Maghiarii se organizează în Ardeal.

Guvernul maghiar a primit știre (cașicînd n'ar fi știut înainte!) că Maghiarii din Ardeal au organizat și înarmat pentru apărarea Ardealului, trupe numeroase, ca să împiedece — dacă va fi lipsă și cu forța — alăturarea teritoriilor maghiare(?) la România, trupele sunt foarte bine echipate. În fața acestor stări guvernul maghiar, deși e convins că sunt nejuste pretenziunile fixate în adunarea dela Alba-Iulia, e de părerea să se evite orice ciocnire cu armata românească. Guvernul crede cu tărie, că conferența de pace va face dreptate și nu va permite să învingă nedreptatea și neadevărul. Pentru calmarea spiritelor maghiare în Ardeal va trimite o misiune în frunte cu Fényes László.

Criza din Budapesta.

Ca omul bolnav, guvernul maghiar trăiește momentele critice. Cu injecții abia de va mai rămânea mult în viață. Partidele dela putere urmează tratative de înțelegere; se prevede însă de pe acum, că mici schimbări nu vor rezolvi definitiv criza. Chestia e: birui-vor socialistii sau celelalte partide și... biruitorii vor fi stăpânii situației.

Predarea monitoarelor.

Marinarii englezi, sosiți — dupăcum dasem știrea — în Budapesta, au început deja transportul monitoarelor și altor vapoare ungurești, în conformitate cu contractul de armistițiu.

Germania apelează la „lumea civilizată”.

Germania a adresat către „lumea civilizată” o proclamație în numele locuitorilor Alsaciei și Lorenei. În aceasta se spune, că Germania a făcut mare greșală, când a anectat cu forța Alsacia și Lorena. Greșala aceasta a fost sămînta acestui războiu înfricoșat. Alsacia și Lorena — mărul de ceartă între două popoare mari — să nu mai fie expuse unor nouă grozăvii. Dela 1871 patrioții adevărați din Alsacia și Lorena au luptat pentru autonomie. Franța n'are dreptul să judece asupra lor, ca și când ar fi numai o hoardă. Viitorul Alsaciei și Lorenei să fie pus în mâinile poporului. Poporul în parte covârșitoare (86 procente) vorbește limba germană. Deaceea nu sunt pentru anectarea la Franța, ci Alsacia și Lorena să fie stat autonom sub protectoratul antantei.

Germania, care n'a știut de drept, dreptate și umanitate, apelează la lumea civilizată: Germania care tratatele internaționale le-a ținut de drept și a substituit dreptul cu pumnul de fier. Alsacia și Lorena au fost rupte dela tara mamă la 1871, fără să țină seamă de protestul locuitorilor. De-atunci au desfășurat toate silniciile, au trimis asupra lor pușcuiul de Nemți, ca să le desnaționalizeze. Cam așa au făcut cu noi Maghiarii. Acum se provoacă la numărul locuitorilor și ar vrea să sancționeze nedreptatea făcută la 1871.

Un tren panșerat atacă trupele române.

Ciocnire sângeroasă la podul dela Branișca

Călătorii ce au sosit dinspre Deva la Arad au adus știrea că între trupele române și gardele maghiare au avut loc ieri ciocniri sângeroase.

Trupele române cari au sosit Sâmbătă la Deva au înaintat până la podul dela Branișca, unde au pus post de pază la pod. Comandantul gardelor maghiare din gara Murășlia, auzind de înaintarea trupelor române a trimis împotriva lor un tren panșerat cu 50 gardiști, cari ajungând la pod au puscat cu mitraliera asupra soldaților români. Românii au răspuns la acest atac și s'a desfășurat adevărată luptă care s'a terminat cu retragerea trenului panșerat. După informațiunile oficialității maghiare au fost 13 morți și mai mulți răniți.

Știri pozitive până la încheierea ziarului nu ne-au sosit.

Azi s'au și arătat pe străzile Aradului soldați cu fes, împodobit cu pene albe și incinși cu cartușe la brâu, făcând parte din trupa trenului pancerat.

INFORMAȚIUNI.

AJUTAȚI PE CEI LIPSII!

Cum orice ziar trebuie să se facă ecoul necesităților publice, să fie oglinda fidelă a preocupărilor publice și gândurilor cari fâmiântă mintea tuturor, așa și ziarul *Românul* nu poate să nu dea glas unei trebuințe obștești arzătoare de care suntem încunoștințați prin scrisori și cu graiul viu al oamenilor ce ne cercetează. Ne sosesc jalbe, plângeri, că sunt văduve cu răuri de lacrimi în ochi, cari zadarnic așteaptă să le calce în prag bărbatul — ucis în războiu, că sunt orfani cari n'au cu ce se îmbrăca și cu ce-și alina foamea, și sunt soldați veniți de pe front ostenți, înfrânți fizicește și sufletește, cari găsesc căminul în mizerie.

Avem oameni lipsiți, sărăciți și ochii cui nu se umezesc de lacrimi și ce inimă nu se nmoaie la gândul că deaproapele lor a fost dus la sapă de lemn de războiul mizerabil!

Este necesară o acțiune imediată de ajutorare, de o inițiativă grabnică, de o acțiune de salvare a nenorociților. Cel mai bun mijloc îl găsim într-o acțiune imediată a consiliilor și gardelor noastre naționale. Grație organizării acesteia se pot face fără întârziere pașii trebuincioși: consiliile și gardele să ia sub scutul lor pe orfani, pe văduve, pe Români năpăstuiți de războiu, să adune alimente și daruri de vestimente și bani, preoții cu tasul să sfângă obolul celor mulți.

Să ne ajutăm înșine din propriile noastre puteri, ca să nu fim avizați la sprijinul dușmanilor noștri cari cutieră satele și ne cer să ne vindem conștiința pentru un bid de linte. Până se va împărți ajutorul de războiu regulat, la care avem dreptul, căci visteria pe care o administrează azi guvernul maghiar, nu este numai a Maghiarilor ci și a Românilor și Sârbilor și Slovacilor și Croaților și Sașilor, (pentruca împărțirea ajutorului de războiu să se facă în grabă rugăm toate consiliile naționale române comitatense să institue notați români în locul celor refugiați și să ceară sumele respective) și până atunci consiliile să ocrotească pe cei lipsiți. Ne cugetăm ce rol frumos pot avea femelele române în acțiunea aceasta de binefacere publică.

Nu ne îndolm nici un moment că publicul românesc răspunde cu fapte apelului nostru. Cu toții trebuie să fim gata de jertfe ca să scoatem din ghiaarele mizeriei și să mângăiem pe cei bătuiți de soartă. Chiar noi redactorii salarizați cum dă Dumnezeu, oferim cel dintâi câteva coroane în scopul acestor nobli. Inițiativa *Românului* precum se pare prin foarte repede, căci deabia am lansat în oraș știrea că vrem să pornim o acțiune de binefacere și ne-au răspuns toți din toate părțile cu zeci și sute de coroane.

Toate sumele ce ne sosesc în acest scop noi le punem la dispoziția Reuniunii femeilor române din Arad, pentruca să împace necesitățile zilei.

Rezultatul colectei de bani începută astăzi este foarte îmbucurător: 3800 coroane! Sperăm ca colecta să atingă sume frumoase. Publicăm rând pe rând numele contribuitorilor:

La colecta No. 1: I. Clopotel, dr. I. Lazar, Sabiu Fvntan, Tullia Bogdan, Traian Nicolin, Laurențiu Luca

câte 10 cor. R. Molin 50 cor. Ioan I. Papp episcop 100 cor. Sava Raicu 50 cor. V. Olariu 10 cor. M. Păcățianu 20 cor. dr. Gh. Costa 10 cor. D. Muscan 4 cor. R. Frateș 10 cor. Demetriu Micu 10 c. l.-colonel Serb 20 c. Nic. Cristea 10 c. N. N. 10 c. N. N. 4 cor. Ioan Moldovan 20 c. G. Durcan 10 cor. T. Pap 4 cor. Tr. Vățian 20 cor. Gh. Nichin 10 cor. Aurel și Sever Sebeșan 10 cor. Librăria Diecezană 50 cor. Iuliu Herbay 20 cor. Hadzea 20 cor. P. Boldurean teolog 10 cor. A. Ciuhandu 10 cor. vād. Em. Leucuița 4 c. Mihai Gutu 10 cor. G. Purcariu 10 cor. vād. Sofia Beleş 10 cor. vād. Sofia Budai 10 cor. A. Br. Popp 20 cor. Vol. Balta 10 cor. I. Olariu 20 cor. Tr. Lugojan 20 cor. Bosniac 10 cor. N. N. 2 cor. Popan 5 cor. Gal 2 cor. vād. Maria Serb 3 cor. dr. T. Botiș 10 cor. Livia dr. Vuia 10 cor. Hermina Vasilon 10 cor. Ana Moga 10 cor. căp. Rîșcuța 20 cor. Traian Pacu 20 cor. Hortensia Bogdan 10 cor. Iulia Pap Moldovan 10 cor. Valeria Lazar 20 cor. Hermina Arjoca 10 cor. Viorica Schuster 20 cor. Zoe Pop 20 cor. Caterina Tatu 10 cor. Flora Papp 10 cor. dr. Roxin 50 cor. dr. I. Nemet 20 cor. dr. Marșieu 50 cor. dr. Costina 10 cor. dr. S. Ispravnic 100 cor. Total 1108 cor. (Colecta urmează).

CONSILIUL NAȚIONAL ROM. COMITATENS DIN ARAD este instalat în edificiul casei comitatului, piața Andrassy Nr. 2, în curte la dreapta. Nrul telefonului este 573.

Un nou atentat la tricolorul românesc pune la probă îndelunga răbdare a Românilor din Arad. N'a trecut săptămâna de când indivizi necunoscuți au rupt steagul de pe edificiul consistoriului. Steagul de pe reședința episcopoească a rămas atunci neatins. I-a îngrozit poate chiar fapta lor sub greutatea crimei, ce o săvârșeau față de un întreg neam, n'au mai avut atunci puterea să se atingă și de steagul ce fălăta în adierea nopții, pe reședința episcopoească, la o distanță de câțiva pași de celalalt. Azi noapte a fost sfârciat însă și steagul acesta.

Noapte de noapte circulă pe străzile Aradului detașamente de siguranță ale gardei maghiare, dar atentatorilor la tricolorul românesc, nu i se dau de urmă.

Nepăsarea organelor de siguranță față de cetele de bandiți, e prea semnificativă și vor sili pe locuitorii Români ai Aradului să ia înșiși măsurile riguroase de apărare.

Primirea lui Wilson în Paris. În momentul când președintele Statelor-Unite Wilson, a pus piciorul pe pământul Europei în portul Brest, la 14 Decembrie, o salvă din 89 de tunuri a fost primul salut de primire. După onorurile date de fruntașii orașului, Wilson a ținut o vorbire, pe care și-a încheiat-o cu cuvintele: *Mă bucur că am putut să vin și eu, pentruca să mă alătur și eu cu statul meu bărbatilor dvoastră conducători, pentruca să putem perfectua o pace care coresponde idealurilor Franței și Statelor-Unite.* După aceasta s'a urcat într-o căruță americană, deasupra căreia fălăia un steag uriaș cu stelele americane, și a plecat spre gară, de unde s'a îndrumat de-adreptul spre Paris. Parisul i-a făcut parte de-o primire ce nu se poate uita. Întreg orașul era o podoabă de steaguri americane. De-alungul drumului pe unde avea să treacă Wilson, din zorii zilei se adunase o multime imensă de oameni. Cele mai multe prăvălii au rămas pe acea zi închise. Fiecare om purta în piept cocarda stelelor americane. De-alungul drumului întreg, șerpuia cordonul soldaților. Trenul președintelui a ajuns în gara dela Boudogne la 10 ore. În bubulul primelor salve de tunuri, Poincare și Clemenceau l-au primit cu cuvintele: *Bine-ai venit.* Muzica reg. de gardă a cântat imnul american și Marseillesa. Multimea imensă de oameni a isbunit în strigăte frenetice de trăiască Wilson, trăiască Statele-Unite. În căruța primă era Wilson și Poincare, apoi miniștrii francezi și suita lui Wilson. Drumul acesta triumfal al lui Wilson a durat trei pătrare de oră, până la palatul printului Murad, unde va locui președintele în timpul cât va sta în Europa. Aici a primit Wilson defilarea trupelor, în timp ce multimea aclama fără încetare pe Wilson, Poincare, Clemenceau; în mijlocul acestor ovații Poincare și Clemenceau s'au despărțit călduros de către Wilson. Întreg Parisul e o flacăra de însuflețire și bucurie.

La prânzul de gală, dat în onoarea lui Wilson, președintele Poincare a ținut un toast spunând între altele: Anglia și Franța au așteptat cu nerăbdare pe strălucitul democrat, a cărui cugetare strălucită ne deobligă să aducem călduțe mulțumite marelui republice, al cărui neprețuit

ajutor a făcut posibilă apărătorilor dreptății și dreptului, să câștige războiul. Acel fluviu uriaș de tineri americani, cari timp de un an au venit năvalnici pe pământul Franței, ca să cunoască dușmanul ce întrecea închipuirea lor eroică; să vadă dușmanul aprinzând orasele, dărâmand catedralele și întreagă perfectuarea acestui războiu barbar.

Oficiale.

Toți dnii oficeri și oficeri-aspiranți, cari stau la dispoziția G. N. R. comitatense Arad, sunt rugați să se prezinte la comandantul secției Arad la 18 Dec. orele 11 a. m.

Herbay, locot. adjutant.

Tămaș, căp.

Aviz.

Subscrisul am fost astăzi în calitate de președinte al Consiliului național român al comitatului Timiș citat la comandantul pieții de aici, dl colonel Petru Sovatits al armatei reg. sârbești, care mi-a comunicat, că deja în luna trecută a împărțit verbal dlui Dr. Stefan C. Pop ca președinte al Consiliului național român opreliștea referitoare la orice întrunire și activitate politică precum și la funcționarea mai departe a Consiliului nostru comitatens, ceea ce comunicându-mi acum și mie, a declarat acest Consiliu al nostru, întocmai ca pe cele ale celorlalte națiuni conlocuitoare de dizolvat.

Spre știre și orientare.

Timișoara, 13 Decembrie 1918 n.

Dr. Aurel Cosma.

Consiliul dirigent a numit pe d. dr. *Cornel Iancu* comisar de alimentație peste întreg teritoriul comitatului Arad și toate teritoriile locuite de Români din comitatele Clana și Bichș, însăfînându-l să ia neamănat măsuri pentru împiedecarea exportului articolelor de alimentare de pe aceste teritorii.

AVIZ.

În urma ordinului primit dela Consiliul dirigent aduc la cunoștința tuturor Consiliilor comunale din comitatul Arad și din teritoriile locuite de Români, ale comitatelor Clana și Bichș, că exportul articolelor de alimentare din aceste teritorii, e strict interzis. Provoacă toate consiliile comunale și toate gardele române din numitele teritorii să împiedece exportul tuturor articolelor de alimentare, cați s'ar face fără autorizația mea.

Arad, la 16 Decembrie 1918.

Dr. Cornel Iancu,

comisar de alimentație în comitatul Arad și teritoriile locuite de Români din comitatele Bichș și Clana.

SERVICIUL NOSTRU TELEGRAFIC.

Paris, 16 Dec. Ni se anunță din Paris hotărîrea Consiliului comunal al Parisului, ca pe Wilson să-l aleagă *velătean de onoare* al Parisului.

Geneva, 14 Dec. Membrii conferinței pregătitoare pentru marea conferință a păcii, au hotărît în mod definitiv, ca președinta marelui conferințe de pace să fie a lui Clemenceau.

Basel, 16 Dec. Cercurile politice din Londra cred cu siguranță, că în programul ligei popoarelor, ce va fi prezentat conferinței de pace, i se va da loc și Germaniei.

POSTA REDACTIEI.

Petrut. — Nu se publică.

Dr. D. Cluj. — Deocamdată coloanele nu ne îngăduie.

R. M. Hașeg. — Chestiune transată în nr. 29 al ziarului nostru.

T. Cocișiu. — Te cunoaștem foarte bine și ne bucurăm de colaborarea dtale. Trimite-ne materialul ce-l ai, căci peste câteva zile primim cantitatea necesară de hârtie și ziarul va putea apărea în 8 pagini. La orice caz vom cultiva foiletonul.

Redactor responsabil: *Dr. Sever Micla.*

Editor responsabil: *Aurel Rusu.*

Pretul unui exemplar 30 fileri.